

דוד ויקום שלמה בנו ויבנה את
הבית, ואז עמדות היו רגלינו
בשערך ירושלם, אז נעלה
ונקריב שם קרבנות.

ועם כל זה, אף על גב שהיו
אומרים מתי ימות הזקן הזה,
אזי שמחתי ושמחה היתה לי
בשכיל בני, שהיו אומרים שבני
יקום תחתי לגמר את המצוה
לכנות את הבית. אז התחיל
לשבח אותה ואמר, ירושלים
הבנויה כעיר שחברה לה יחדו.
שנינו, עשה הקדוש ברוך הוא
ירושלים למטה כמו שלמעלה,
וזו מתקנת [10] כנגד זו, שכתוב

(שמות טו) מכוון לשבתך פעלת ה'.
הבנויה, שעתיד הקדוש ברוך
הוא להוריד את ירושלים
שלמעלה פראוי, ומשום כך
הבנויה. שחברה לה יחדו, והרי
בארוה, שחברה? הנה צריך
להיות שחברו! אלא שהתחברה
האם עם הבת ונהיו יחד,
ובארוהו.

ונאמר ששם עלו שבטים, אלו
הם קיום של העולם והתקון של
העולם התחתון. ואל תאמר
שהעולם התחתון לבדו, אלא
אפלו של העולם העליון,
שכתוב שבטי יה עדות לישראל,
דוקא לישראל, משום שהם
הקיום למטה, עדות הם למעלה,
והכל - להודות לשם ה', להודות
לשם הקדוש ברוך הוא לכל
הצדדים, שכתוב להודות לשם
ה'.

וימצאהו איש והנה תעה בשדה
וישאלהו האיש לאמר מה
תבקש. מה כתוב למעלה?
ויאמר ישראל אל יוסף הלוא
אחיד רעים בשכם לכה ואשלחך
אליהם. וכי יעקב השלם, שהיה
אוהב את יוסף מכל בניו והיה
יודע שכל אחיו היו שונאים

יבנה הבית לשמי. וכל ישראל הווי ידעי דא,
והווי אמרו אימתי ימות דוד ויקום שלמה
בריה ויבנה ביתא. וכדין עומדות היו רגלינו
בשערך ירושלים, כדין ניסק ונקריב תמן
קרבנין.

ועם כל דא, אף על גב דהווי אמרו אימתי
ימות סבא דא, כדין שמחתי. וחדוה
הוה לי בגין ברי, דהווי אמרי דברי יקום
תחותי למגמר פקודא למבני ביתא. כדין
שרי ושבח לה ואמר, ירושלים הבנויה כעיר
שחברה לה יחדו.

הנן עבד קדשא בריך הוא ירושלים לתתא
כגוונא דלעילא, ודא מתתקנא (דא)
לקבל דא דכתיב, (שמות טו) מכוון לשבתך פעלת
יי. הבנויה, דזמין קדשא בריך הוא לנחתא
לה ירושלים דלעילא כדקא יאות, ובגין כך
הבנויה. שחברה לה יחדו, והא אוקמוה
שחברה שחברו מיבעי ליה. אלא דאתחברת
אמא בכרתא והווי כחדא ואוקמוה.

ואתמר. ששם עלו שבטים אלין אינון
קיומא דעלמא ותקונא דעלמא
תתאה, ולא תימא דעלמא תתאה בלחודוי,
אלא אפילו דעלמא עלאה. דכתיב שבטי יה
עדות לישראל, לישראל דייקא. בגין דאינון
קיומא לתתא, סהדותא אינון לעילא. וכלא
להודות לשם יי, לאודאה שמייה דקדשא
ברוך הוא לכל סטרין, דכתיב להודות לשם
יי:

וימצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו
האיש לאמר מה תבקש. (דף ט"ג ע"א)
מה כתיב לעילא, ויאמר ישראל אל יוסף
הלוא אחיד רעים בשכם לכה ואשלחך
אליהם. וכי יעקב שלימא דהוה רחים ליה